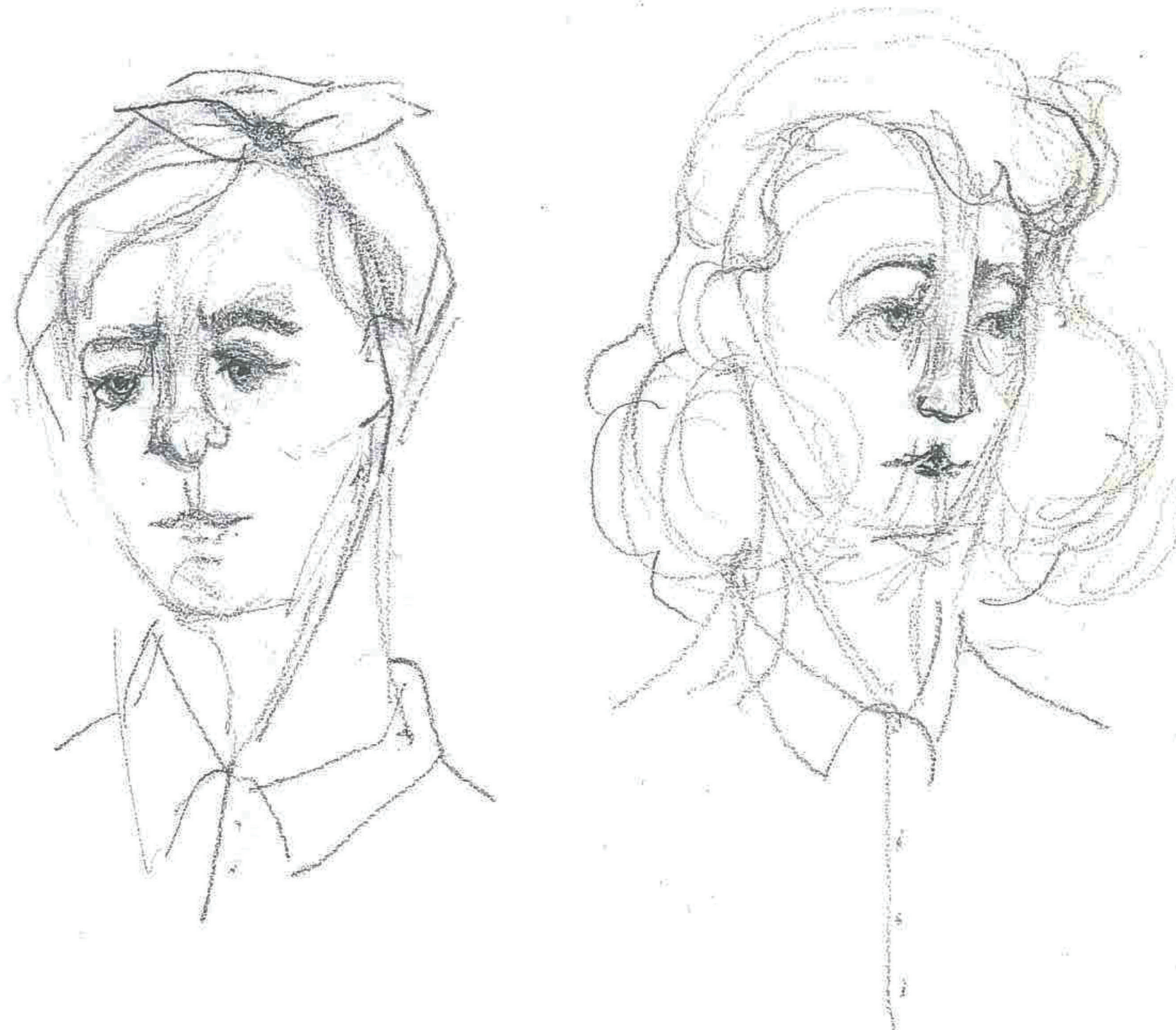


SINTEZNI PROJEKAT 2018/19.  
„ČOVEK I GRAD“  
FAZA: PREDSTAVA



**BANAT**  
UGLJEŠA ŠAJTINAC



KOSTIM:



Matijas



Svetislav

„Ja nisam isto što i moj otac“  
biti van sistema - samo čovek  
ne preuzimati identitet

Dobri voji  
„Narod je išao srcem.“



Đuda

„Vi ćete da vezete, mi ćemo se ubijati“  
identitet određen patrijarhatom



Magdalena Volf

„Imaće toliko lepih vezova po kući“  
opsesivna potreba da ostavi trag iza sebe



Jozef Volf

„Bilo bi mi veoma teško da te nisam imao pored  
sebe. Skoro toliko teško koliko mi je sada“  
nostalgija koja mu ne da da nastavi život

Ervin Volf

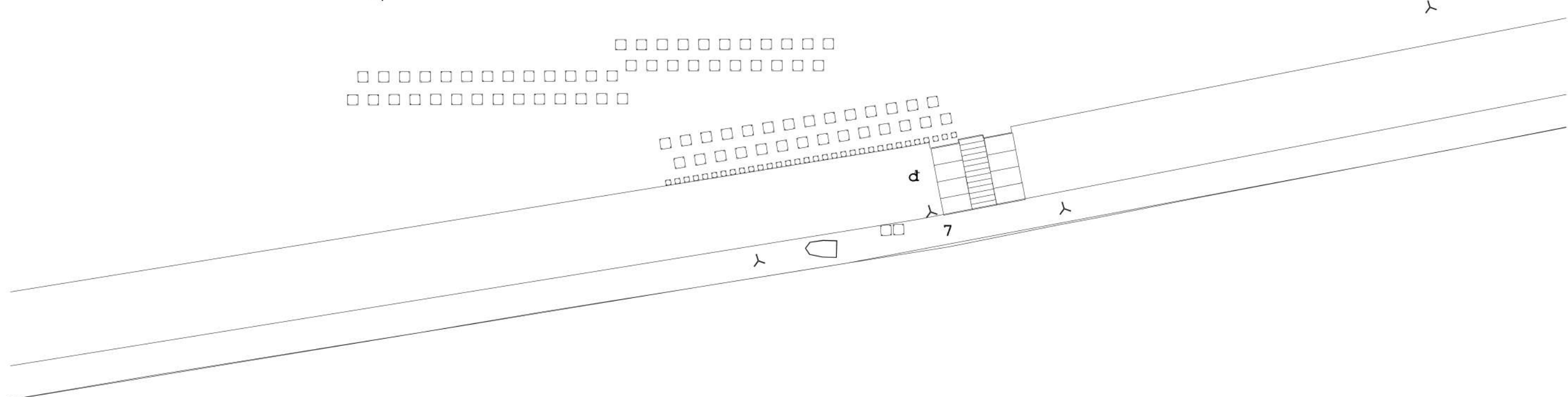
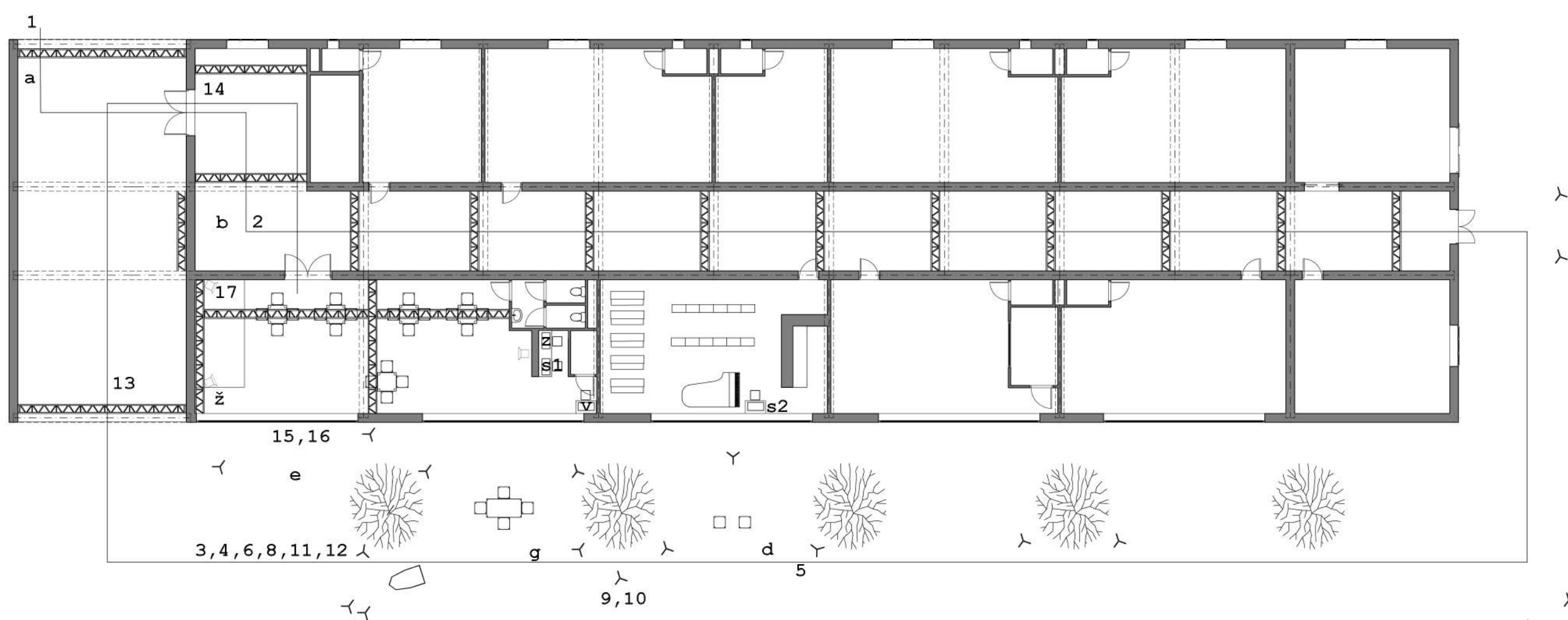


„Očeva mržnja biće moj treći krst“  
nasleđe kao breme

projektovanje ličnog identiteta, onog koji se očekuje



R 1:1000



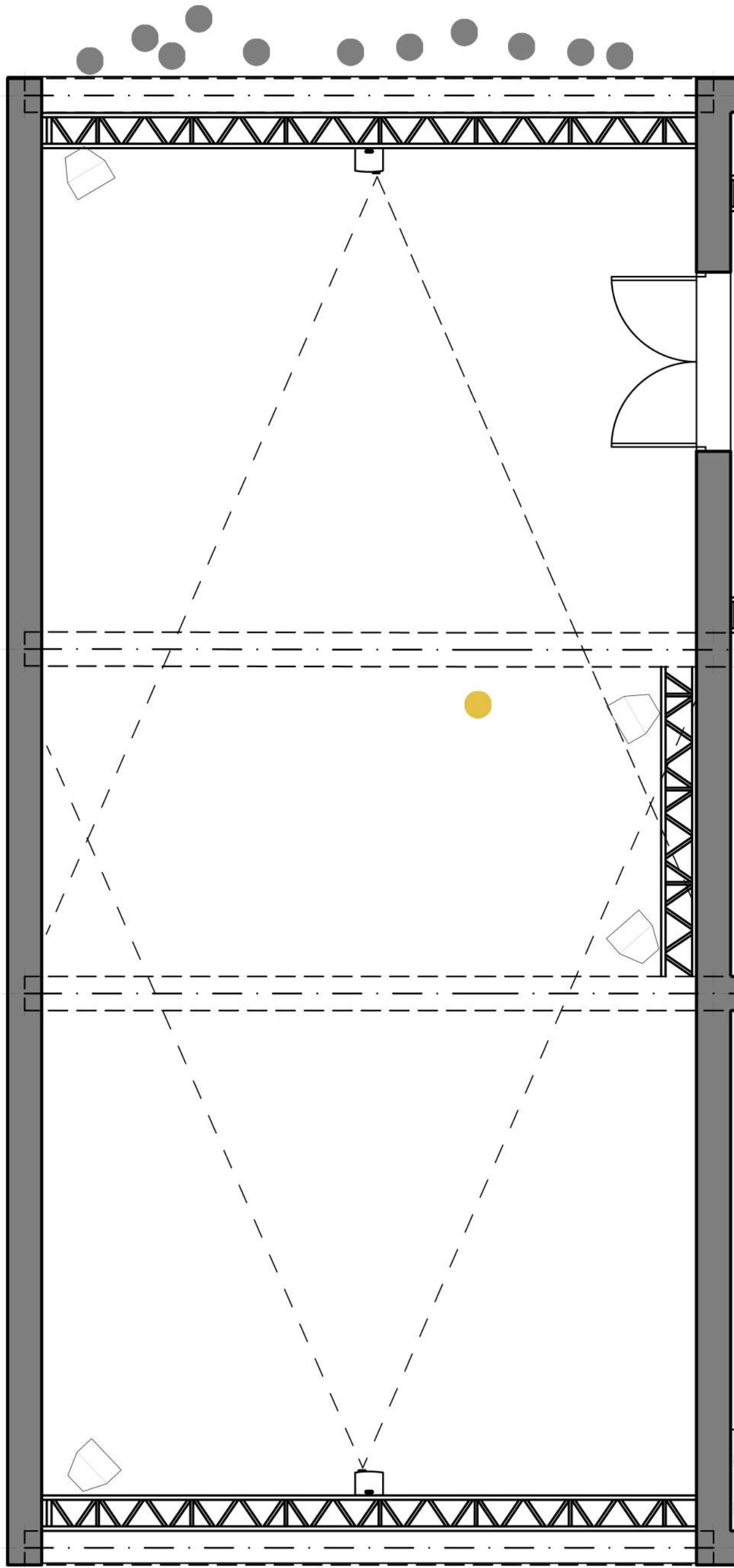
R 1:200

**LEGENDA**

- a bunar / bioskop
- b polja Banata
- g kuća Volfovih
- d dvorište Dobrivoja
- d obala Tise
- e prostor Svetislava i Matijasa
- ž nadrealni kafić (*La Habanera*)
  
- s1 režija svetla 1
- z režija zvuka
- v režijs videa
- s2 režija svetla 2

- ↘ STATIVI ZA RASVETNA TELA
- ▨ ALUMINIJUMSKI TRAS ZA RASVETU
- GLEDALIŠTE- 50cmX50cmX80cm STOLICA
- GLEDALIŠTE- 50cmX50cmX50cm STOLICA
- GLEDALIŠTE- 25cmX25cmX25cm STOLICA
- ⊠ AUDIO SISTEM - ZVUČNICI

SCENA 1



U jednom trenutku Magdaleninog monologa pojavljuju se iskrice svetla, one predstavljaju tiski cvet i njihov ples smrti. To je samo iluzija. Ujedno nam približava mesto radnje, i cvetanje Tise kao karakteristično za njega. Publika u ovom delu predstave stoji u eksterijeru. Unutrašnjost je osvetljena sa 4 COLORado 1-Quad Zoom - a. Nakon svog monologa, Magdalena prolazi kroz vrata i ona ostaju otvorena. Rasveta u prostoru a se spušta, a uključuje u prostoru igranja b. Na taj način publika je pozvana da prođe u naredni prostor igre.



- publika
- izvođači
- ▭ COLORado 1-Quad Zoom
- ▭ Christie LW551i Projector

R 1:50

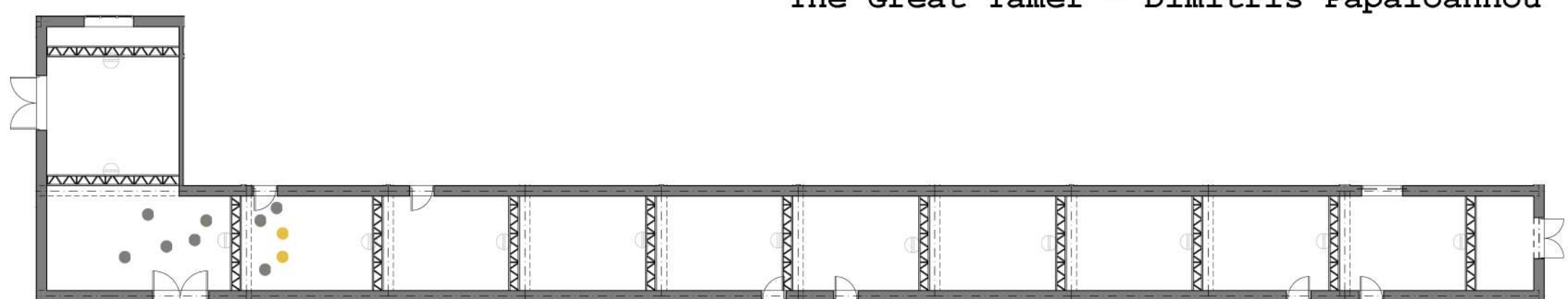
SCENA 2



Dobrivoj i Svetislav dočekuju publiku u prostoru igranja b. Dobrivoj je odeven skromnije, preplanuo. Svetislav je u otmenijem, gradanskom odelu. Oni sede na 2 stolice, koje predstavljaju kola. Jedna je crvena (komunizam), druga siva (neutralnost). Ni jedna ne govori o pravoj strani, već o njihovim oprečnim mišljenjima. Simbol srca i simbol mozga su prikazani na kostimu. Dobrivojev simbol, srce, izvezen je na beloj košulji, dok je šešir koji Svetislav ima mozak. Atmosfera podneva na seoskom putu je dočarana korišćenjem amber snopovima svetla. Na podu, duž celog hodnika se nalaze travke, različitih nijansi žute, braon i zelene boje, koje predstavljaju polja koja vidimo i danas kada putujemo autoputem kroz Vojvodinu. Simbolično, prikazuju i nacionalno podeljen Banat. Nakon ulaska publike glumci ustaju sa svojih stoličica, nose ih kroz hodnik i sa završetkom dijaloga prolaze kroz vrata na kraju.

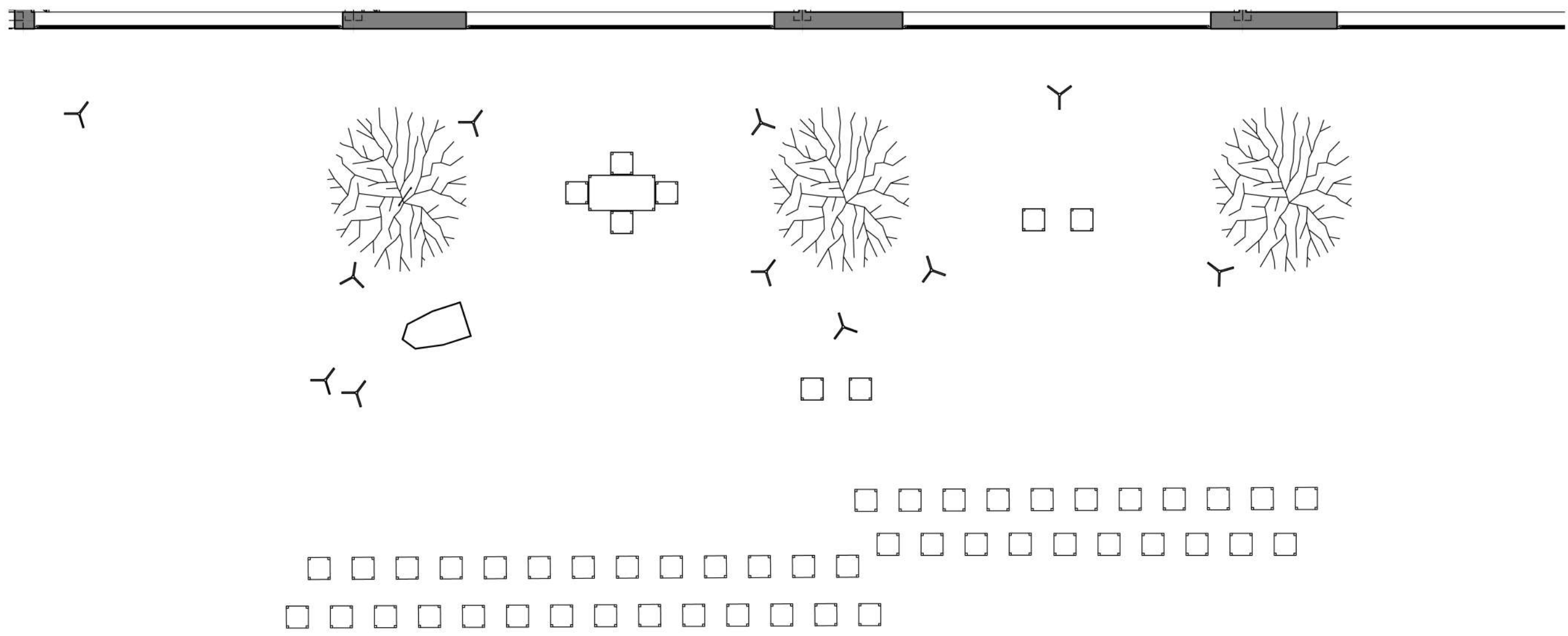


The Great Tamer - Dimitris Papaioannou



- ROBIN® 600 LEDWash
- publika
- izvođači

R 1:200



R 1:100



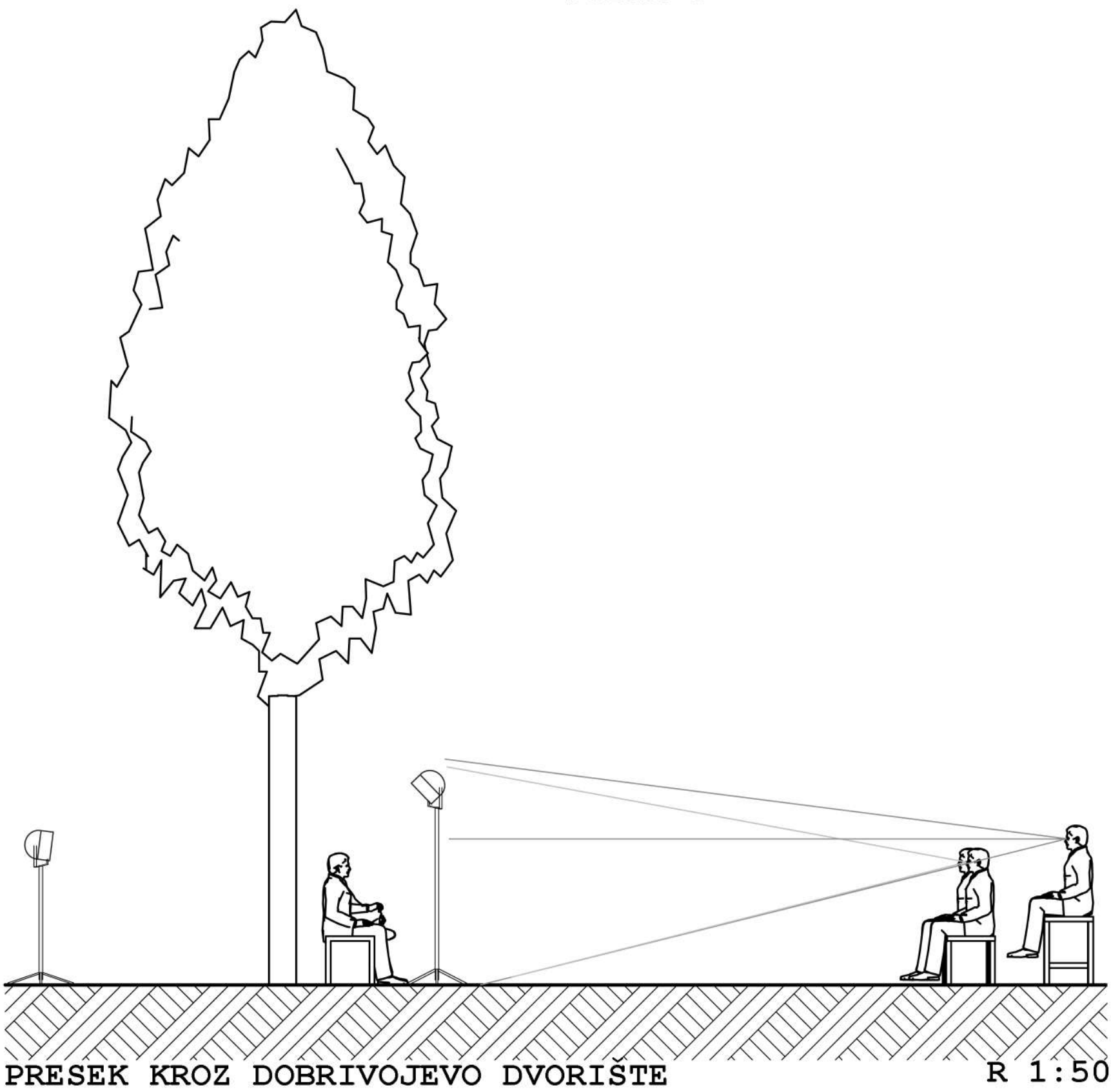
SCENA 3



SCENA 5

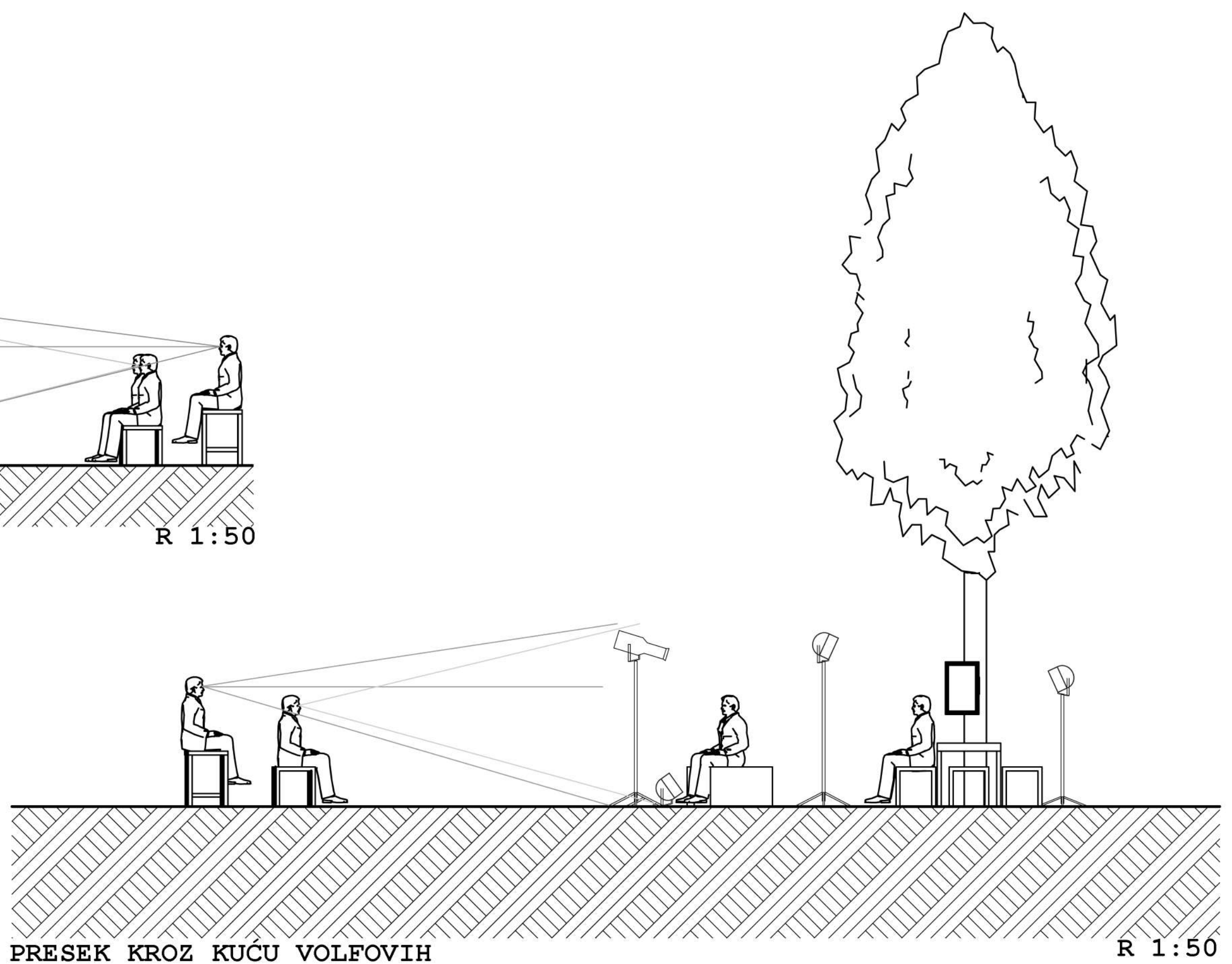


SCENA 9,10



PRESEK KROZ DOBRIVOJEVO DVORIŠTE

R 1:50



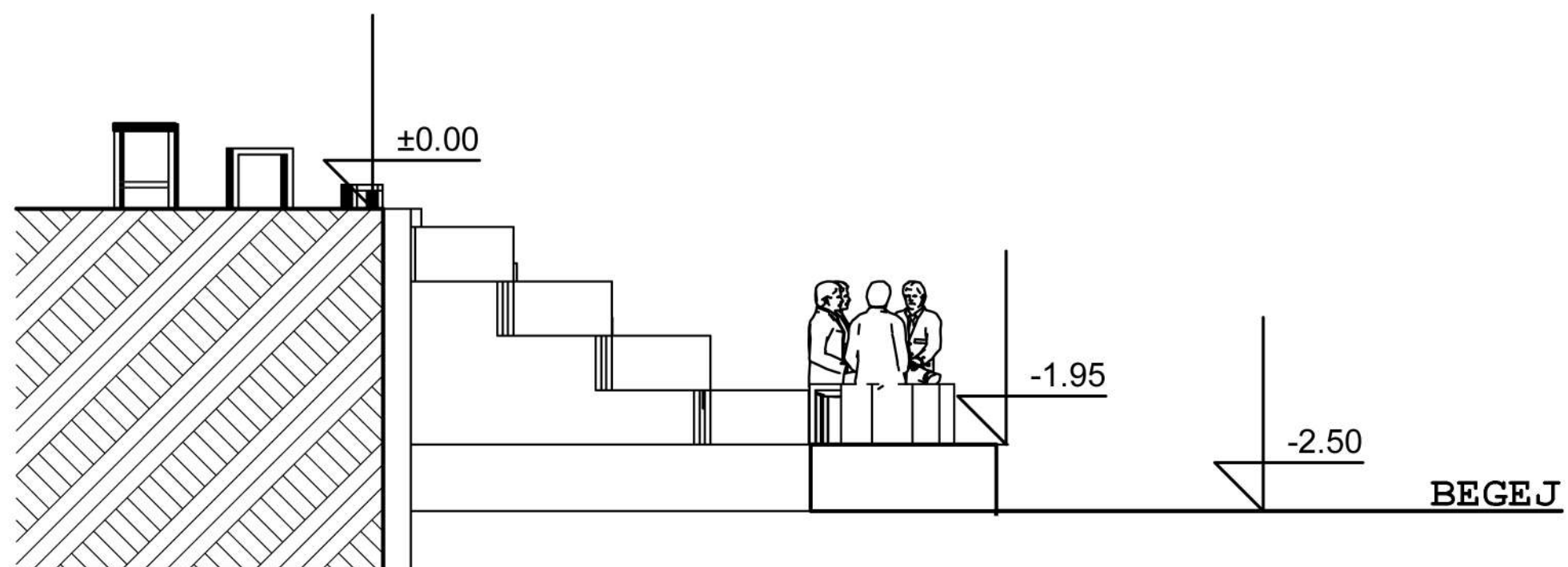
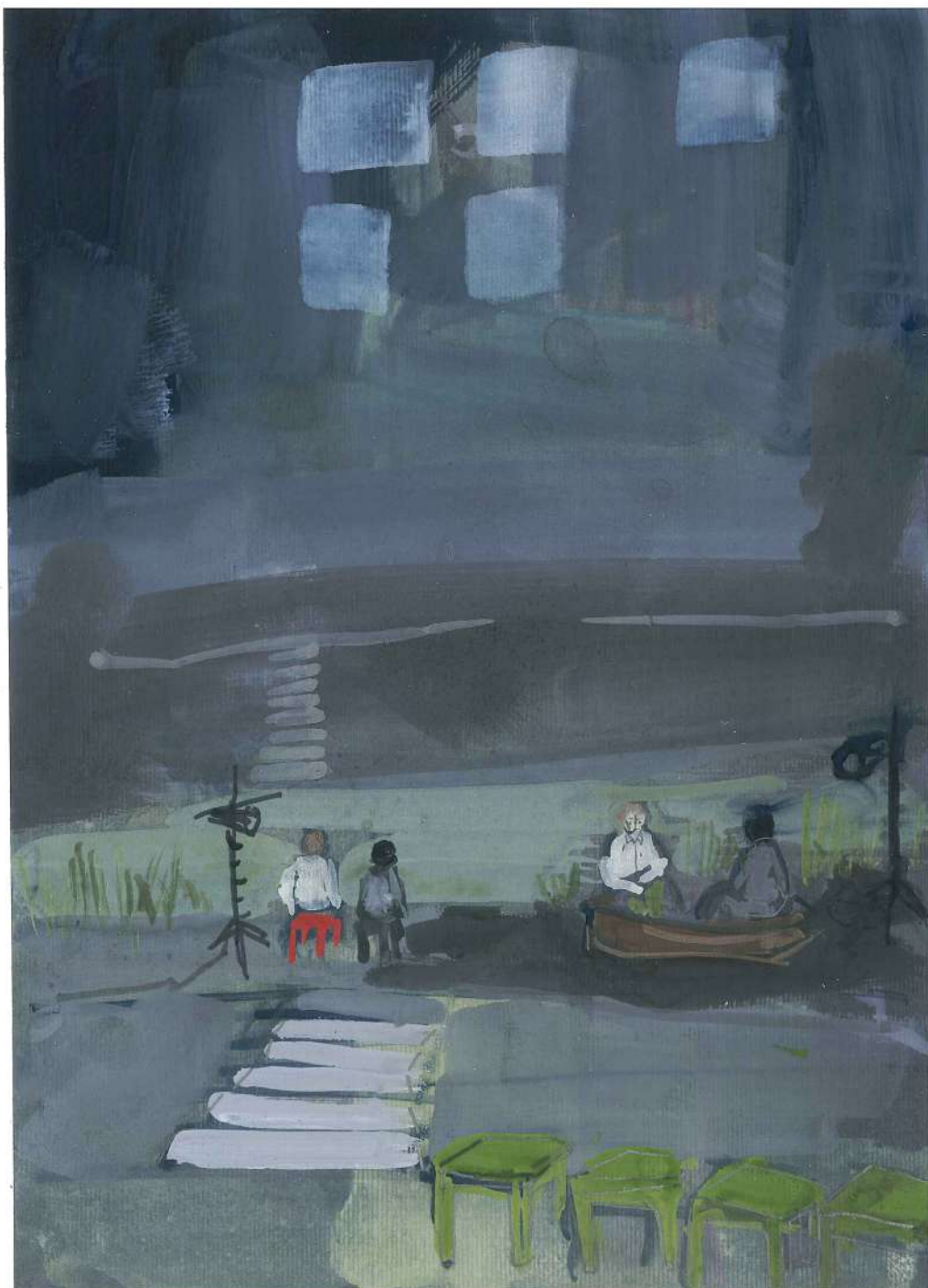
PRESEK KROZ KUĆU VOLFOVIH

R 1:50

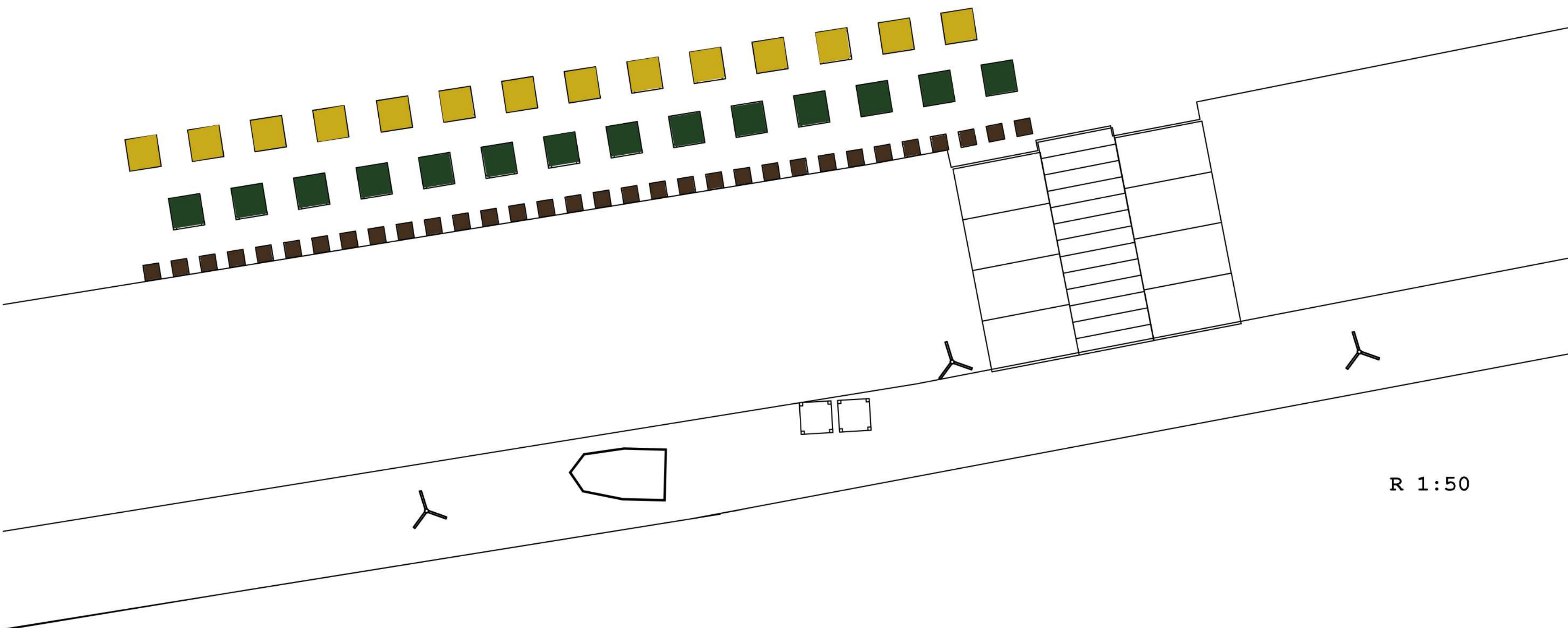
 Ovation E-910FC IP

 COLORado 1-Tri IP

SCENA 7

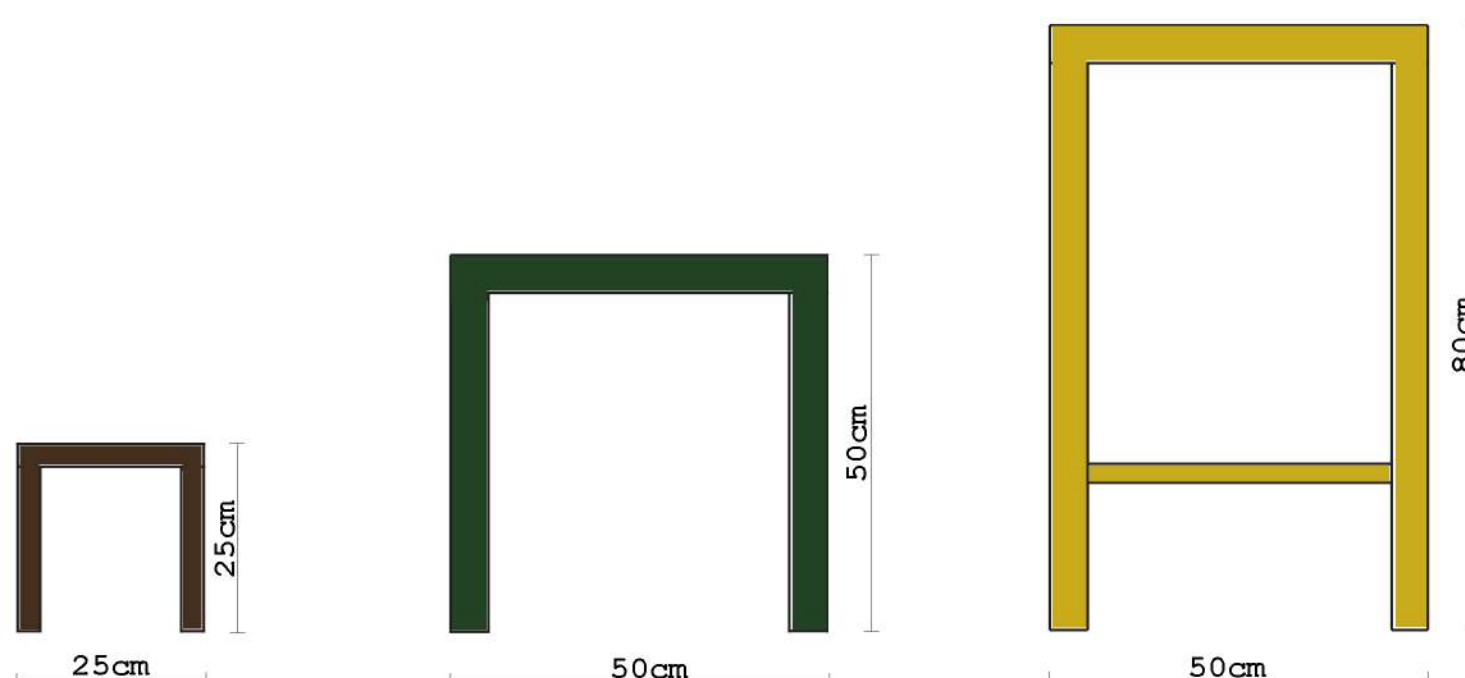


R 1:50

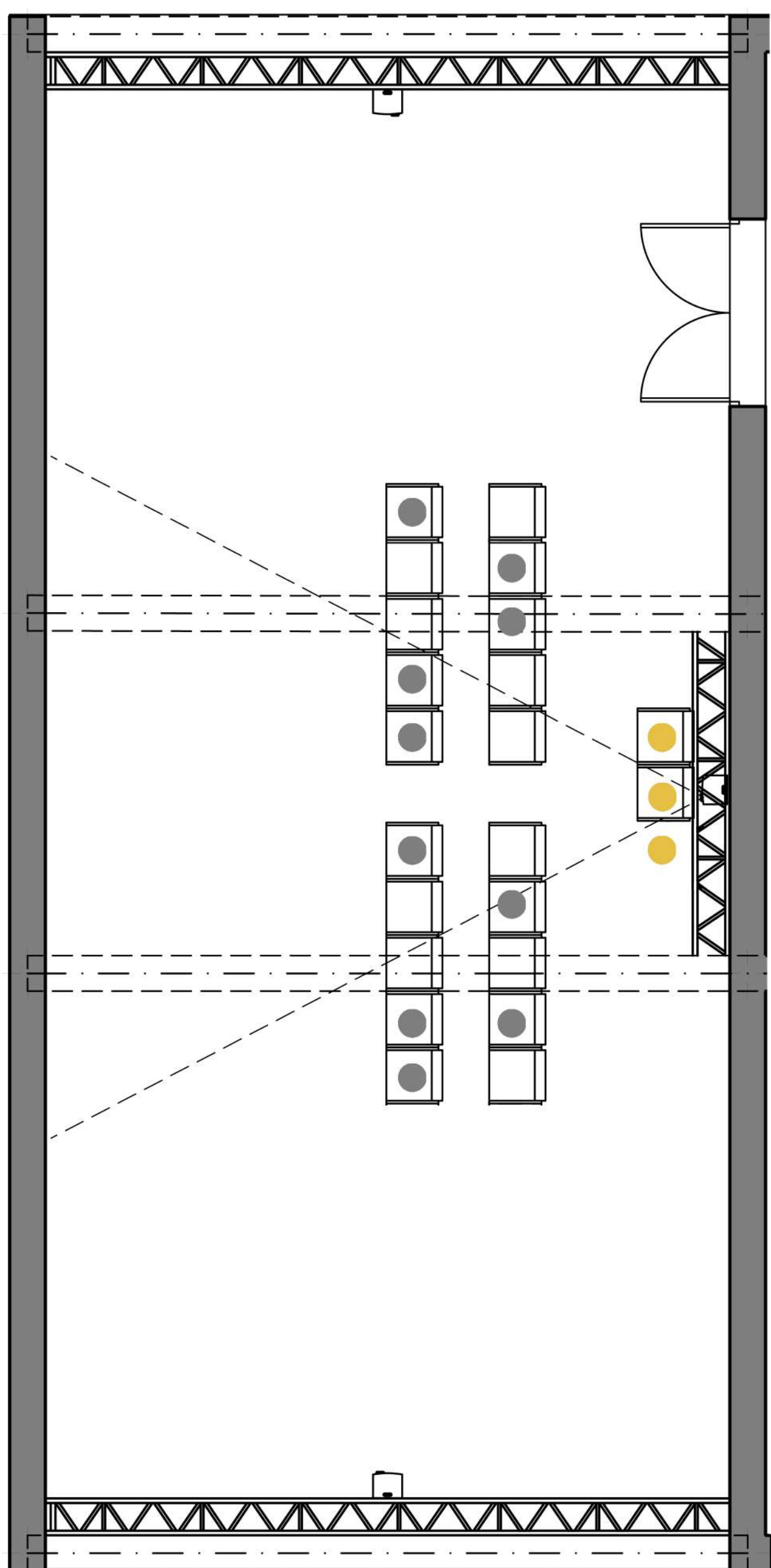


R 1:50

Dobrivoj i Svetislav. Dva glumca tumače jedan lik u ovoj sceni. Sedaju u čamac nalik Jozefovom. Zaista nasukanom na obali Begeja. U dijalogu sećaju se prošlosti govoreći o svojoj mladosti. Dok prvobitni Svetislav i Dobrivoj razgovaraju, druga dvojica sede na stolicama (crvena i siva), okrenuta publici leđima. Posmatraju jedan drugog, kao i izvođače u čamcu. KO SI? *Ja sam time dobio mogućnost da izvoljevam* - identitet van utvrđenog. Na kraju kada ga Dobrivoj ubije, jedan Svetislav je mrtav, upucan iz pištolja (par na stolicama), a drugi je živ. Svi kratko posmatraju ubijenog Svetislava. Svetlo se gasi. Publika se okreće na drugu stranu.



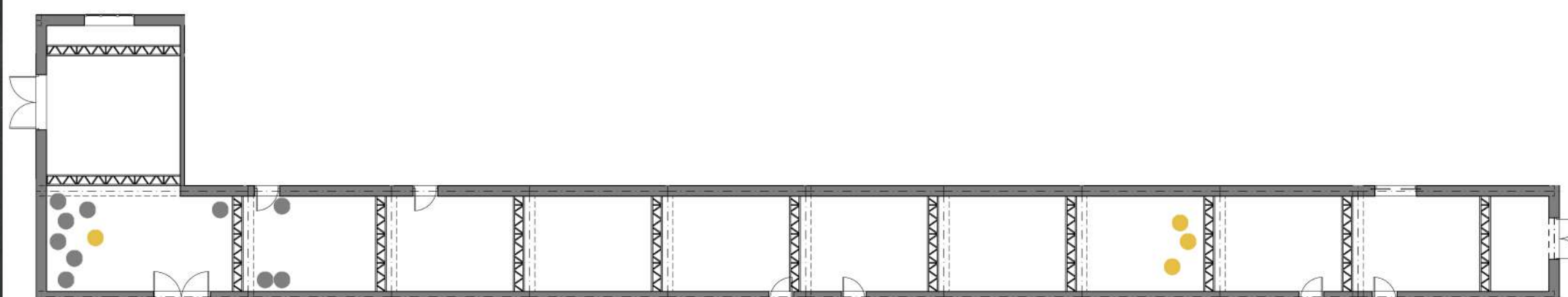
STOLICE



R 1:50

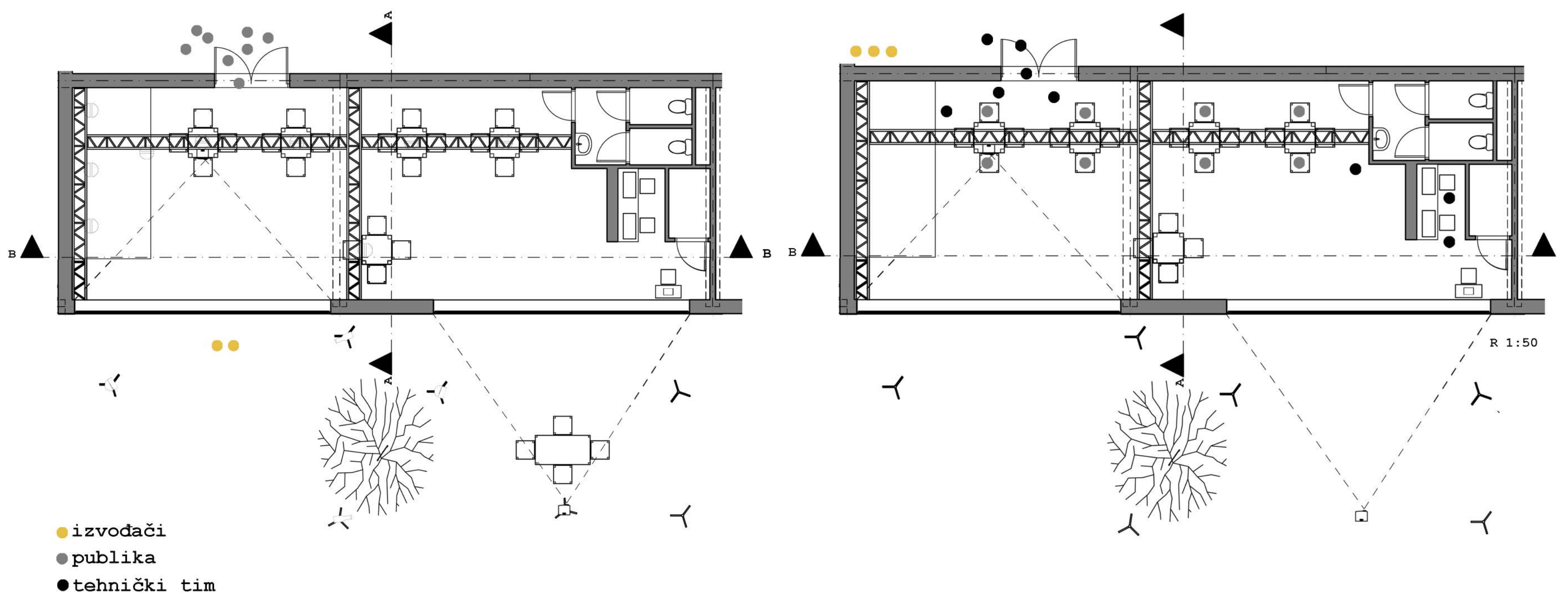


Ulaz u prostor a je osvetljen, dok je drugo u mraku. U ovom prostoru su postavljena dva reda bioskopskih sedišta (5+5 sa razmakom u centru i treći red sa dva sedišta). Projekcija na zidu ispred njih je bela, samo svetlo, dosta blago, da enterijer i ulaz glumaca bude vidljiv. Svetislav i Magdalena zauzimaju sedišta u trećem redu. Ervin je u svojim kolicima. Čuje se glas spikera i scena se dalje odigrava kako je napisano. Razdaljine između gledalaca i izvođača su male i sam prostor je prilično akustičan, pa su Ervinovi krici prilično potresni. Svetislav i Magdalena vode dijalog na ulazu i vidljivi su publici, on se posle vraća na mesto. Glas spikera zamenjuje pesma koju peva Zara Leander, a projekcija na zidu ispred je u realnom vremenu i to je snimak svega što je pisac napisao u didaskalijama (Magdalena i Ervin ulaze u kuću, Jozef je u svom čamcu, Ervinovo gužvanje Hitlerovog portreta i pronalaženje majčinog,...) Publika ostaje u tišini i mraku. Vrata iza njih, ka prostoru b, se otvaraju i čuje se škripa. Svetislav prolazi kroz njih. Publika od pozadi biva osvetljena. Nakon kraće pauze čuje se početak Svetislavljeve replike (U filmu ona se zove Astre...) uključuju se lampice između redova, kao u bioskopu, i publici se ukazuje put za izlazak.



R 1:200

Ervin nosi civilno odelo sa početka, pretrpano motvima veza. Jozef takođe. Publika prolazi kroz vrata i zatiče Magdalenu i Svetislava kako razgovaraju. Ervin je u kolicima, Jozef sedi na svom čamcu u kome je ruža, ram, stolice koje su bile oko stola, ram sa Aninim portretom. Dok razgovara sa Svetislavom, Magdalena mu veze motiv na rukavu, tako da mu neće dati maramicu kako je navedeno u tekstu. Publika je pozicionirana oko izvođača. Svetislav ostaje sa publikom, a Volfovi kreću niz hodnik. Kako odmiču, tako se svetlo za njima gasi i publika ostaje u mraku. Samo su Volfovi osvetljeni i pre kraja hodnika, Jozef pada i nastaje mrkli mrak.



Ovaj enterijer se razlikuje od svih dosadašnjih prostora. Nadrealan je. U toj prosotriji se nalaze prazni stolovi i stolice oko njih. Ona je takođe ispunjena mnoštvom plastičnih palmi, žbunova i cveća. Zlatni kaširani stubovi prikrivaju aluminijumske rešetkaste nosače, i vrata su sa unutrašnje strane ukrašena lažnim bordurama. Publika se smešta za prazne stolove. Centralno postavljen sto biva osvetljen odozgo. To se dešava kada se scena 15 bliži kraju. Primećujemo za tim stolom Ervina i Jozefa u kostimu rasterećenom svakog veza. Umesto majčine slike u ramu sada se nalazi ogledalo u kome se Magdalena ogleda. Ovaj arteficialni enterijer treba da izgleda kao scena iz filma *La Habanera*, kada Zara Leander peva pesmu *Der Wind hat mir ein Lied erzahlt*. Dobrivoja i Đuđu će u prostoru igre c (ispred prvog izloga) zameniti Matijas i Svetislav, osvetljeni plavim svetlom. Kada Matijas bude tražio nešto za uzvrat, zbog puštanja pesme, Svetislav će skinuti kaput svog oca i baciti ga Dobrivoju, pa prihvatiti nit kojom je poslednji Magdalenin vez njemu bio izrađen. Krenuće da je vuče, to će pokrenuti melodiju. Publika sve ovo čuje preko ozvučenja unutar kafića *Fabrike*. Ceo enterijer sada biva osvetljen i otkriva se podijum. Magdalena uzima mikrofona i bend preuzima melodiju pesme *Der Wind hat mir ein Lied erzahlt*, koja biva modifikovana, kao i reči. Tekst pesme je sada na srpskom, ali to nije prevod sa nemačkog. To je sasvim druga pesma. Kulise unutar prosotra kafića su oslikane lijanama, paunovima, nekim egzotičnim pticama i biljkama. Na to se nastavljaju kaširani ćupovi sa plastičnim palmastim biljkama. Na kraju scene 16 gasi se svetlo u eksterijeru. Sada se izlozi koriste kao prostor za projekciju. Na njima se prikazuje Zrenjanin, radnici, fabrike, pogoni, sve u punoj snazi. Na kraju pesme gasi se svetlo, prestaje projekcija i podižu se platna. Publika ostaje u mraku. U međuvremenu sklonjene su sve stvari ispred fasade i publika ima divan pogled na drugu stranu Begeja, koja je dodatno osvetljena. Na njihovo industrijsko nasleđe koje je stagniralo. Objekti koji su ostali, koji podsećaju da je Zrenjanin bio grad sa ogromnom, razvijenom industrijom. I tu je i činjenica da se gotovo uvek počinje sa rečenicom da je Zrenjanin bio industrijski grad. Njegov identitet. Prvobitni i nikad zaboravljeni. Nakon toga u enterijeru se uključuje svetlo, glumaca više nema. Nema poklona. Odmah dolaze dekorateri u crnom i dok još publika sedi, oni kreću da iznose stvari i demontiraju. Nalik na ono što se desilo većini fabrika nakon privatizacije.